

паша Янински за западна Македония, или Хюсеинъ паша за Видинския санджакъ, това бѣше и чорбаджията за Котелъ, Калоферъ и др., а може би и повече. Въ лангажа на раята, освѣнъ съ името чорбаджия, е наричанъ още „господаръ“. „Прѣдъ него, казваше ни единъ старецъ — българинъ, който ялъ нѣкога бой отъ одного чорбаджия — всички треперахме и съ страхопочитание слушахме глупашкитѣ му слова. Той разполагаше съ нашата участь“. Властѣта на чорбаджията, дива и брутална, народътъ е окачествявалъ съ думата „табихетъ“: „такъвъ е табихетя на чорбаджията“. Всички се плашатъ отъ него: „сиромаситѣ“ еднакво съ търговцитѣ... Въ сѣмейството си той е сжщински звѣръ. „Прѣди 20—30 години тукъ (въ Панагюрище) бѣше срамота и неблагоприлично, щото чорбаджията да обѣдва или вечеря заедно съ всичката си челядь. Чорбаджията всѣкога самъ ѣдеше, или съ нѣкои отъ дѣцата си, или пѣкъ съ нѣкой гостенинъ. Жената, снахитѣ или дѣщеритѣ му стоѣха прави, съ ржцѣ на пояса, та му принасяха щото поиска... Чорбаджията въ Панагюрище като че прѣдставляваше въ малъкъ видъ (миниатюра) нѣкогашнитѣ български боляри и сѣврѣменнитѣ турски бейове и това поради.... голѣмиятъ му домашенъ разкошъ, държението разни слуги, слугини, сеизе (да пазятъ и гледатъ конетѣ), ясакчие (въоржжени хора да пазятъ чорбаджията кога пѣтува, а понѣкога и въ града, като се разхожда да вървятъ слѣдъ него и т. н.). Въобще, чорбаджиятѣ бѣха доста строги къмъ челядѣта си. Еднажъ единъ хвърли отъ чардака 22—23 годишния си синъ, защото прѣминалъ пѣтъ на другъ чорбаджия... та горкия момъкъ наскоро умрѣ; другъ удари

на стара и нова Византия винаги сж се ползували съ благоволенieto на България. Но и сръбскитѣ „князе“ сж яли трици прѣдъ нашитѣ чорбаджии.